

Безстрашниятъ мютесарифинъ слѣзе отъ коня и влѣзе въ двора. Тамъ лѣжяха мъртво тѣло и двамина ранени. Мъртвиятъ бѣше пощаджията, родомъ Ерменецъ. Ерменцитѣ сж готови и на конь даже да вѣдятъ кждѣто и да е само не противъ сабята и пиката, а въ конвойтъ за запазване влатото, среброто и полицитѣ. Влечението къмъ това тѣ го всмукватъ отъ млѣкото на майка си, и по цѣла Турция тѣ слугуватъ като пощаджии: за това тѣ сж Ерменци, а не Славяни.

Отъ двамата ранени карачи единиятъ бѣше Българинъ, а другиятъ Циганинъ. На распитванията тѣ отговориха че не знаятъ какво се е случило; дяволитѣ ли, людѣтѣ ли направиха такова испоплашване; трѣбва да сж дяволитѣ, защото такъвъ страхъ нападна, щото душата изливаше вѣнъ изъ тѣлото и очитѣ нищо не виждаха. Въ пропастьта намѣриха два коня съ празни товари. Конскитѣ трупове бѣха раскъсани на парчета. По пхтя прибраха три голѣми ченти съ книжа и писма—само заптиитѣ и конниците припуснаха по всичкитѣ пхтечки, отидоха въ околнитѣ села и кжшли, а мютесарифина чакаше и търсяше по пхтя диритѣ: премръжаваха му се вече очитѣ, но той нищо не можа да валови.

Скоро се яви и чаушина Хасанъ-ага съ заптиитѣ: тѣ всички бѣха така исплашени, щото не можахъ да разскажатъ какъ се случи нещастieto, и ходяха като пияни, подивели.

Дойдоха и карачитѣ; тѣ, както и заптиитѣ, отъ страхъ избѣгали безъ да се обѣрнатъ назадъ и нищо не видѣли. Тѣ бѣгали до когато сж можали нѣщо да чуватъ.

Върна се и мюлязиминая съ отряда си, въ порядъкъ, спокойно, шагомъ. Младиятъ мюлязименъ прѣди единъ мѣсець бѣше излѣзаль изъ училището. Като чулъ шумѣтъ напредъ, той поискалъ да се построи отъ лѣвата или отъ дѣсната страна, както е показано въ устава; но това се оказало невъзможно: оттатѣкъ стрѣмна скала, тукъ пропасть. Той възвилъ назадъ и избѣгаль двѣ мили задъ Ичера; тукъ той избралъ позиция на Камчията, построилъ фронта на такова мѣсто, отгдѣто би могли да се прятатъ